

Ordonanță președințială. Predarea în natură a unui bun, sub sancțiunea unor daune cominatorii. Soluționarea petiției referitor la daunele cominatorii. Respingere. Decizia nr. XX/2005 a Înalta Curte de Casație și Justiție și modificarea Codului de procedură civilă prin Legea nr. 459/2006

Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 1609 din 7 mai 2009

Prin sentința civilă nr. 75 din 14 ianuarie 2009 a Tribunalului Maramureș s-a respins excepția lipsei mandatului dat de reclamanta S.C. M. S.R.L. administratorului A.A., în vederea promovării prezentei acțiuni.

S-a admis cererea de ordonanță președințială formulată de către reclamanta S.C. M. S.R.L. prin administrator A.A. împotriva pârâtului P.M..

Pârâtul a fost obligat să predea în natură reclamantei autoturismul care face obiectul contractului de leasing financiar nr.9002045/46279 din 15.07.2005 încheiat de reclamantă cu P.L.R.I. SA, precum și la plata către reclamantă a unor daune cominatorii în cuantum de 500 lei/zi de întârziere începând cu data promovării acțiunii și până la executare fără cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că, în ceea ce privește excepția invocată de către pârât instanța aceasta este neîntemeiată având în vedere prevederile art. 197 alin.3 raportat la art. 76 alin.2 din Legea 31/1990 că nu trebuie confundată calitatea de asociat cu cea de administrator, iar pe de altă parte, caracterul urgent al ordonanței președințiale se circumscrie textului de lege invocat, acțiunea formulată nefiind una prin care se tinde a se dispune de bunul societății ei, dimpotrivă, este un act de conservare și de administrare a patrimoniului persoanei juridice.

S-a mai reținut că, în speță, printr-un contract de leasing reclamanta a achiziționat un autoturism urmând a deveni proprietara la achitarea tuturor ratelor de leasing.

Pârâtul a primit spre folosință acest vehicul, dreptul de folosință fiind stabilit între reclamantă și pârât, iar acesta refuză restituirea bunului cu toate că acest lucru i-a fost solicitat de către reclamantă ca utilizator în temeiul contractului de leasing.

Având în vedere că instanța, în procedura ordonanței președințiale, nu poate analiza fondul cauzei ci doar aparența dreptului, în baza probelor administrate, s-a constatat că aparența dreptului este în favoarea reclamantei care, prin simpla lipsă a posesiei bunului este prejudiciată, neputând folosi vehiculul în interesul său, prin cererea formulată încercând să păstreze dreptul care s-ar păgubi prin întârziere, fiind astfel întrunite condițiile legale amintite mai sus.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâtul P.M. solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii atacate și pe cale de consecință, respingerea cererii de ordonanță președințială formulată în cauză.

În dezvoltarea motivelor de recurs, pârâtul arată că prima instanță a dat o hotărâre netemeinică respingând excepția lipsei mandatului dat de SC M. SRL administratorului acestuia A.A. pentru promovarea acțiunii, întrucât exercitarea unei astfel de acțiuni este un act ce excede actelor de administrare ca atare, administratorul, în lipsa unui mandat expres în acest sens dat de către adunarea generală a asociaților nu poate solicita acest lucru în numele societății.

Apoi, recurentul arată că, în speță, nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 581 Cod procedură civilă în mod cumulativ, că urgența nu există în speță, că simpla nepredare a autoturismului de către asociatul P.M. nu echivalează cu pierderea obiectului leasingului, care se pierde doar prin neplata ratelor, obligație care incumbă utilizatorului, respectiv societății comerciale. Recurentul este parte a acestei societăți, calitate în care folosește autoturismul, a plătit avansul de 25 % din valoarea contractului cu titlul de acord personal, tocmai pentru că, la momentul încheierii contractului de leasing s-a avut în vedere folosirea exclusivă de către acest asociat a obiectului leasingului și în acest sens, printr-o hotărâre AGA anterioare încheierii contractului asociații stabilind achiziționarea a trei autoturisme în leasing pentru fiecare dintre ei.

Astfel, se arată că administratorul societății nu poate invoca o pierdere decurgând din folosința autoturismului de către recurent, câtă vreme autoturismul a fost folosit doar de către acesta.

În privința cererii privind obligarea pârâtului de a preda autoturismul în discuție recurentul arată că nu este fondată, iar sentința este nelegală și din acest punct de vedere, precum și din cel al obligării pârâtului la plata de daune cominatorii în cuantum de 500 lei/zi.

Intimata SC M. SRL prin întâmpinarea depusă la 7 mai 2009 solicită în principal respingerea recursului ca inadmisibil și în subsidiar solicită respingerea recursului ca nefondat.

Analizând recursul prin prisma motivelor invocate, a actelor și lucrărilor dosarului, precum și a art. 304¹ Cod procedură civilă curtea reține următoarele:

În speță, prin cererea înregistrată la 17 noiembrie 2008 pe rolul Tribunalului Maramureș reclamanta SC M. SRL Baia-Mare a solicitat în contradictoriu cu pârâtul P.M., pe cale de ordonanță președințială și invocând dispozițiile art. 581 Cod procedură civilă, obligarea pârâtului la predarea în natură a unui autoturism, sub sancțiunea unor daune cominatorii.

Cererea a fost admisă de către prima instanță, fiind respinsă excepția lipsei mandatului dat de reclamantă administratorului societății în vederea promovării acțiunii.

Modul de soluționare a acestei excepții a fost criticat prin cererea de recurs și cu privire la care curtea va reține că această excepție a primit deja o soluționare în cadrul dosarului de fond al Tribunalului Maramureș în sensul respingerii acesteia, prin sentința civilă pronunțată în cauză nr. 1047/17 aprilie 2009 instanța investită cu fondul litigiului dispunând totodată și asupra cererii privind obligarea pârâtului la predarea în natură a autoturismului obiect al ordonanței președințiale.

În aceste condiții, în care efectele ordonanței președințiale se întind până la pronunțarea unei hotărâri pe fond, criticile recurentului vizând modul de soluționare a excepției precum și a cererii privind predarea în natură a bunului rămân fără interes.

Cu toate acestea, criticile din recurs vizând modul de soluționare a petitului privind daunele cominatorii sunt fondate, pentru cele ce urmează:

Potrivit art. 580³ Cod procedură civilă (1) Dacă obligatia de a face nu poate fi îndeplinită prin alta persoana decât debitorul, acesta poate fi constrans la îndeplinirea ei, prin aplicarea unei amenzi civile. Instanta sesizată de creditor poate obliga pe debitor, prin încheiere irevocabilă, data cu citarea partilor, să plătească, în favoarea statului, o amendă civilă de la 200.000 lei la 500.000 lei, stabilită pe zi de întârziere până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu. (2) Dacă în termen de 6 luni debitorul nu va executa obligația prevăzută în titlul executoriu, la cererea creditorului, instanța care a dispus obligarea debitorului la plata unei

amenzi civile pe zi de intarziere in favoarea statului va fixa suma datorata statului cu acest titlu, prin incheierea irevocabila, data cu citarea partilor, iar pentru acoperirea prejudiciilor cauzate prin neindeplinirea obligatiei prevazute de alin. 1, creditorul poate cere obligarea debitorului la daune-interese; in acest din urma caz, dispozitiile art. 574 sunt aplicabile in mod corespunzator.(3) Amenda civila va putea fi anulata, in tot sau in parte, ori redusa, daca debitorul executa obligatia prevazuta in titlul executoriu sau, dupa caz, pentru alte motive temeinice, pe cale de contestatie la executare. (4) Incheierile date in conditiile prezentului articol sunt executorii si se comunica din oficiu, prin grija grefierului de sedinta, organelor fiscale competente in vederea executarii silit, potrivit Codului de procedura fiscala.(5) Pentru neexecutarea obligatiilor prevazute in prezentul articol nu se pot acorda daune cominatorii.

În același timp există decizia în interesul legii pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție nr. XX/2005 conform căreia „Cererea privind obligarea la daune cominatorii este admisibilă și în condițiile reglementării obligării debitorului la plata amenzii civile conform art. 580³ Cod procedură civilă”, fiind vorba evident de prevederile acestui articol introdus prin OUG nr. 138/2000.

Cu toate acestea, așa cum s-a arătat în jurisprudență, forța obligatorie a oricărei dezlegări oferite printr-o decizie în interesul legii se păstrează numai atâta vreme cât însăși prevederea legală care a generat soluții diferite ale instanțelor judecătorești se află în vigoare.

Când respectiva prevedere legală a fost abrogată expres sau tacit, dezlegarea oferită în interesul legii devine caducă, pierzându-și efectele specifice, întrucât existența ei juridică este condiționată de însăși existența legii pe care o interpretează.

În consecință, din momentul intrării în vigoare a Legii nr. 459/2006 care a modificat și completat art.580³ Cod procedură civilă, în sensul statuării prevăzută la alin 5, decizia în interesul legii nr. XX/12 decembrie 2005 încetează a produce efecte în ce privește dezlegarea amintită mai sus.

În baza acestor considerente, în temeiul art. 312 alin 1, prin raportare la art. 304 pct 9 Cod procedură civilă se va admite recursul declarat de pârâțul P.M. împotriva sentinței civile nr. 75/2009 a Tribunalului Maramureș care va fi modificată în parte, în sensul respingerii cererii de obligare a pârâtului la plata daunelor cominatorii. Se vor menține restul dispozițiilor sentinței.

Taxă de poluare. Compatibilitate cu prevederile art. 90 din Tratatul CE

Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 1643 din 11 mai 2009

Prin sentința civilă nr. 1913 din 17 octombrie 2008 a Tribunalului Cluj s-a respins cererea formulată de reclamantul C.R. în contradictoriu cu pârâțul M.E.F. A.N.A.F - ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A MUN. CLUJ-NAPOCA.

Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că, reclamanta a achiziționat, din Germania, un autoturism marca Suzuki Samurai SJ, autoturism care era înmatriculat în această țară. Pentru a putea înmatricula acest autoturism în România a achitat suma de 2.287 lei, cu titlu de taxă de poluare.

Contrar susținerilor reclamantei, tribunalul a apreciat că refuzul pârâtei de a restitui taxa de poluare nu poate fi asimilat unui refuz nejustificat.

Astfel, OUG nr. 50/2008 stabilește, potrivit dispozițiilor art. 1, cadrul legal pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, care constituie venit la bugetul Fondului pentru mediu și se gestionează de Administrația Fondului pentru Mediu, în vederea finanțării programelor și proiectelor pentru protecția mediului, iar potrivit dispozițiilor art. 4, obligația de plată a taxei intervine cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România.

Analizând compatibilitatea acestei taxe cu dreptul comunitar, tribunalul a apreciat că în speță nu sunt încălcate dispozițiile art. 90 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene.

Astfel, potrivit dispozițiilor enunțate anterior, nici un stat membru nu supune, direct sau indirect, produselor altor țări membre ale Comunității unor impozite interne de orice natură, superioare celor care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare. Or, taxa de poluare instituită de dispozițiile OUG nr. 50/2008 nu poate fi asimilată impozitelor interne, această taxă fiind percepută pentru asigurarea protecției mediului tuturor proprietarilor de autoturisme care, prin înmatricularea acestora în România, înțeleg să le utilizeze pe teritoriul României, contribuind, astfel, la poluarea mediului. Această taxă nu este percepută doar persoanelor care doresc să înmatriculeze și să utilizeze în România autoturisme second-hand, importate din Uniunea Europeană, ci tuturor persoanelor care doresc să înmatriculeze și să utilizeze un autoturism, indiferent de proveniența sau de vechimea acestuia, astfel încât nu se poate susține caracterul discriminatoriu al taxei. Caracterul taxei prevăzute de dispozițiile OUG nr. 50/2008 ca fiind unul de poluare rezultă din dispozițiile art. 1 alin. 2, care enumeră categoria de programe și proiecte pentru protecția mediului care urmează a fi finanțate din sumele colectate potrivit actului normativ. Prin urmare, chiar dacă legiuitorul nu a găsit o formulă foarte potrivită prin condiționarea înmatriculării autoturismului de plata acestei taxe, acest aspect nu este de natură să o transforme într-o taxă de primă înmatriculare cum era cea prevăzută de dispozițiile art. 214 ind. 1 Cod fiscal și apreciată ca nelegală de către instanțe. Nu în ultimul rând, tribunalul apreciază că nu trebuie omis nici faptul că instituirea acestei taxe a fost rezultatul negocierilor dintre România și Comisia Europeană, astfel încât nu se poate aprecia că ar contraveni legislației comunitare.

În ceea ce privește dispozițiile art. 25, 28 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene, tribunalul constată că acestea nu sunt aplicabile în speță, în condițiile în care au în vedere taxele vamale la import și la export sau taxele cu efect echivalent (art. 25), respectiv restricțiile cantitative la import precum și orice alte măsuri cu efect echivalent. Or, o taxă de poluare nu poate fi asimilată nici cu una vamală și nici cu o restricție cantitativă la import.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamantul C.R. solicitând admiterea acestuia așa cum a fost formulat în scris.

În dezvoltarea motivelor de recurs, reclamantul arată că, instanța de fond a considerat cererea neîntemeiată pentru următoarele considerente:

OUG nr. 50/2008 stabilește potrivit art. 1, cadrul legal pentru instituirea taxei de poluare pentru autovehicule, care constituie venit la bugetul Fondului pentru mediu, în vederea finanțării programelor și proiectelor pentru protecția mediului, iar potrivit dispozițiilor art. 4, obligația de plată a taxei intervine cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România.

Această taxă se aplică într-adevăr, fără nici o discriminare, în cazul autovehiculelor noi, indiferent de locul cumpărării-România sau o altă țară din spațiul comunitar. În cazul autovehiculelor second-hand, adică acele autovehicule care sunt în circuitul civil sau comercial,

după caz, național sau comunitar, viziunea legiuitorului și practica înmatriculării autovehiculelor în România este diferită. În timp ce înmatricularea unui autovehicul cumpărat din România nu este condiționată de plata vreunei taxe de poluare, înmatricularea unui autovehicul cumpărat din spațiul comunitar- în cazul de față din Germania, este condiționată de plata unei taxe de poluare de către Serviciul public comunitar regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor care funcționează pe lângă Instituția Prefectului.

Contrar prevederilor OUG nr. 50/2008 și practicii înmatriculării autovehiculelor în România, instanța a apreciat că taxa de poluare este percepută „tuturor persoanelor care doresc să înmatriculeze și să utilizeze un autoturism, indiferent de proveniența și vechimea acestuia, astfel că nu se poate susține caracterul discriminatoriu al taxei”.

Dimpotrivă, taxa are un profund caracter discriminatoriu, pe de o parte referitor la persoane care se află în situații juridice similare sau identice, iar pe de altă parte referitor la mărfuri, în special la proveniența acestora, fiind supuse taxării doar cele care sunt cumpărate din spațiul comunitar, nu și cele cumpărate din România.

Pentru a se arăta eroarea de apreciere și interpretare a instanței asupra prevederilor menționate anterior, recurentul arată, pentru identitate de rațiune, argumentele și îndrumările Curții Europene de Justiție din Cauza C-173/05, Comisia Comunităților Europene împotriva Republicii Italiene, referitoare la libera circulație a mărfurilor- Taxe vamale-Taxe cu efect echivalent.

Astfel, CJCE, în observațiile introductive, a apreciat că la pct 27 că „Înainte de a începe examinarea prezentei acțiuni, trebuie amintit că, în conformitate cu art. 23 alin (1) CE, Comunitatea este întemeiată pe o uniune vamală care acoperă totalitatea schimburilor de mărfuri. Această uniune presupune, pe de o parte, interzicerea oricăror taxe vamale la import și la export între statele membre, precum și a oricăror taxe cu efect echivalent acestora și, pe de altă parte, adoptarea unui tarif vamal comun pentru schimburile dintre statele membre și țările terțe.

În conformitate cu art. 23 CE și 25 CE, constituie taxă cu efect echivalent orice sarcină pecuniară impusă unilateral asupra mărfurilor în temeiul faptului că trec frontiera, oricare ar fi denumirea și modul de aplicare ale acesteia, și care nu reprezintă o taxă vamală propriu-zisă, chiar dacă respectiva sarcină pecuniară nu este percepută în beneficiul statului.

În ceea ce privește argumentul guvernului italian conform căruia acțiunea Comisiei ar fi neîntemeiată, din moment ce taxa în litigiu ar fi fost instituită numai în scopul de a proteja mediul, având în vedere în special condițiile impuse de principiul precauției, este suficient să se amintească faptul că taxele cu efect echivalent sunt interzise, indiferent de scopul în care au fost instituite și de beneficiarul veniturilor pe care le aduc.

Având în vedere faptul că taxa de poluare este o sarcină pecuniară impusă unilateral asupra mărfurilor în temeiul faptului că trec frontiera, prin cumpărare de către un cetățean român din spațiul comunitar, taxă care nu este percepută și autovehiculelor second-hand cumpărate din România, ea este și trebuie considerată ca o taxă cu efect echivalent taxelor vamale, indiferent de denumirea și modul ei de aplicare, de scopul pentru care a fost instituită și beneficiarul veniturilor și, prin urmare, declarată nelegală de către instanță.

Intimata ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA prin întâmpinarea depusă la 28 aprilie 2009 solicită respingerea recursului formulat în cauză.

În dezvoltarea motivelor expuse în întâmpinare, intimata arată că, OUG nr. 50/2008 stabilește, potrivit dispozițiilor art. 1, cadrul legal pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, care constituie venituri la bugetul Fondului pentru mediu și se gestionează de Administrația Fondului pentru Mediu, în vederea finanțării programelor și proiectelor pentru protecția mediului, iar potrivit dispozițiilor art. 4, obligația de plată a taxei intervine cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România.

În mod corect a reținut instanța de fond faptul că, nici un stat membru nu supune, direct sau indirect, produselor altor țări membre ale Comunității unor impozite interne de orice natură, superioare celor care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare. Ori, taxa pe poluare instituită de dispozițiile OUG nr. 50/2008 nu poate fi asimilată impozitelor interne, această taxă fiind percepută pentru asigurarea protecției mediului tuturor proprietarilor de autoturisme care, prin înmatricularea acestora în România, înțeleg să le utilizeze pe teritoriul României, contribuind, astfel la poluarea mediului.

Această taxă nu este percepută doar persoanelor care doresc să înmatriculeze și să utilizeze în România autoturisme second-hand, importate din UE, ci tuturor persoanelor care doresc să înmatriculeze și să utilizeze un autoturism indiferent de proveniența sau de vechimea acestuia, astfel încât nu se poate susține caracterul discriminatoriu al taxei.

Caracterul taxei prevăzute de dispozițiile OUG nr. 50/2008 ca fiind unul de poluare rezultă din dispozițiile art. 1 alin 2, care enumeră categoria de programe și proiecte pentru protecția mediului care urmează a fi finanțate din sumele colectate potrivit actului normativ.

Dispozițiile art. 25 și 28 din Tratatul de instituire a comunităților Europene nu sunt aplicabile în speță, deoarece acestea au în vedere taxele vamale la import și la export sau taxele cu efect echivalent (art.25), respectiv restricțiile cantitative la import precum și orice alte măsuri cu efect echivalent.

O taxă pe poluare nu poate fi asimilată nici cu una vamală și nici cu o restricție cantitativă la import.

Analizând recursul declarat de către reclamantul C.R. prin prisma motivelor de recurs și a dispozițiilor art.304 și 304¹C.pr.civ., Curtea I-a apreciat ca fiind nefondat pentru următoarele considerente:

În cauza de față tribunalul a reținut aplicabilitatea prioritară și directă a dispozițiilor art. 90 din Tratatul privind instituirea comunităților europene.

Este unanim admis atât în literatura de specialitate cât și în practica judiciară internă și cea a C.J.C.E. că art. 90 din Tratat produce efecte directe și ca atare creează drepturi individuale pe care jurisdicțiile statelor membre ale Uniunii le pot proteja.

Judecătorul național, ca prim judecător comunitar, are competența atunci când dă efect direct dispozițiilor art. 90 din Tratat să aplice procedurile naționale de așa manieră ca drepturile prevăzute de Tratat să fie deplin și efectiv protejate.

Cum România este stat membru al Uniunii începând cu data de 1 ianuarie 2007 sunt activate dispozițiile art. 148 alin. 2 din Constituția României conform cărora legislația comunitară cu caracter obligatoriu prevalează legii interne iar conform alin. 4 din același articol jurisdicțiile interne garantează îndeplinirea acestor exigențe.

Într-o atare ipoteză revine jurisdicțiilor să elimine orice disfuncționalitate recunoscând particularilor drepturile prin aplicarea directă a Tratatului în așa fel încât acestei norme să i se recunoască și caracterul ei util.

Tribunalul ca instanță de fond nu a făcut altceva decât să aplice dispozițiile constituționale interne și normele Tratatului de așa manieră încât să i se recunoască particularului dreptul său de a nu fi impus cu o taxă specială discriminatorie la înmatricularea pentru prima dată în România a autoturismului second-hand importat dintr-un alt stat membru al Uniunii. În această manieră instanța de fond și-a îndeplinit misiunea trasată de Tratat și de Legea de ratificare a acestuia precum și de Curtea de Justiție în practica judiciară pertinentă (cauza Simmenthal II din anul 1978).

Este cunoscut faptul că din perspectiva dreptului european, taxarea autovehiculelor este un domeniu nearmonizat, fiind evidențiat, ca atare și în nota de fundamentare a OUG nr.50/2008.

Aceasta realitate juridică europeană are drept implicație la nivel național împrejurarea că fiecare stat membru își poate institui în mod independent propriul sistem de taxare. Cu toate acestea, articolul 90 din Tratatul de instituire a Comunității Europene prevede că statele membre au obligația de a nu impune asupra unui produs din import o taxă în exces față de un produs autohton.

Având în vedere că nu există legislație europeană primară sau secundară care să instituie un anumit *model de așezare a taxării autovehiculelor*, evaluarea conformității unui act normativ național de taxare a autovehiculelor trebuie efectuată nu prin raportare la un anumit model european de reglementare sau altul ci prin raportare la art. 90 din Tratat precum și la jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene.

Altfel spus, taxarea autovehiculelor trebuie analizată în lumina unor *principii generale de drept comunitar* precum transparența, neutralitatea fiscală sau taxarea excesivă, criteriile obiective, caracter adecvat și proporțional sau poluatorul plătește.

Curtea Europeană de Justiție a arătat în mod constant că o consecință a dreptului comunitar actual este aceea că Statele membre pot să impună asupra mărfurilor precum autovehiculele un sistem de taxă al cărei quantum crește progresiv în conformitate cu un criteriu obiectiv. (A se vedea Deciziile Curții de Justiție a Comunităților Europene în cauzele 112/84 Humblot c. Directorului serviciilor fiscale, par. 12; Cauza C-132/88 Comisia Comunităților Europene c. Republicii Elene, par. 17).

De asemenea, Curtea de Justiție a Comunităților Europene a arătat că sunt criteriile obiective cele precum *capacitatea cilindrică sau clasificarea în funcție de performanțele de mediu* (A se vedea Decizia Curții de Justiție a Comunităților Europene în Cauzele conexe C-290/05 și 333-05 Mos Nădasdi și Ilona Nemeth, par. 52.)

S-a statuat, de asemenea, că dacă taxa pentru poluarea autovehiculelor este bazată pe elemente precum cilindreea, normele de poluare chimică sau emisiile de dioxid de carbon, este evident că aceste criterii de impunere sunt eminate obiective și nu lasă loc unei decizii arbitrare sau neconforme cu jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene.

Jurisprudența CJCE a stabilit constant că un sistem de impozitare a autovehiculelor este discriminatoriu față de autovehiculele de ocazie de import atunci când în calculul taxei nu se ia în considerare deprecierea reală a acestui autovehicul de import și, în consecință, i se impune o taxă mai mare decât valoarea reziduală a taxei rămase neamortizată încorporată într-un autovehicul național similar (A se vedea Decizia Curții de Justiție a Comunităților Europene în Cauza C-345/93 Nunes Tadeu, par. 20).

Cât privește o comparație cu privire la autovehiculele deja existente în parcul auto național, Curtea s-a pronunțat în sensul că o atare comparație nu este relevantă sub aspectul discriminării fiscale deoarece articolul 90 TCE *nu este menit să împiedice un stat membru de a introduce taxe noi sau să schimbe cota sau baza de impunere a unor taxe deja existente.* (A se vedea, Decizia Curții de Justiție a Comunităților Europene în Cauzele conexe C-290/05 și 333-05 *Ākos Nādasdi și Hona Nemeth*, par. 49).

S-a concluzionat astfel că dacă autovehiculele deja existente în parcul auto național nu sunt și ele supuse noii taxe *nu reprezintă o discriminare sub aspectul dreptului european.*

Pornind de la aceste *principii generale de drept comunitar* se impune a stabili dacă adoptarea OUG nr.50/2008 este conformă cu Tratatul precum și cu jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene.

Potrivit art. 1 alin. 1 din OUG 50/2008, ordonanța de urgență *stabilește cadrul legal pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule*, denumită în continuare taxă, care constituie venit la bugetul Fondului pentru mediu și se gestionează de Administrația Fondului pentru Mediu, în vederea finanțării programelor și proiectelor pentru protecția mediului.

Așa cum rezultă din preambulul actului normativ, taxa a fost instituită în scopul asigurării protecției mediului prin realizarea unor programe și proiecte pentru îmbunătățirea calității aerului și pentru încadrarea în valorile limită prevăzute de legislația comunitară în acest domeniu, ținând cont de necesitatea adoptării de măsuri pentru a asigura respectarea normelor de drept comunitar aplicabile, inclusiv a jurisprudenței Curții de Justiție a Comunităților Europene.

Obligația de plată a taxei se naște, conform art. 4 din OUG nr.50/2008 cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România sau la repunerea în circulație a unui autovehicul după încetarea unei exceptări sau scutiri dintre cele la care se face referire la art. 3 și 9.

În speță se susține că dispozițiile OUG 50/2008 cu privire la taxa de poluare sunt în contradicție cu dispozițiile art. 25, 28, 90 paragraf 1 din Tratatul privind instituirea Comunității Europene.

Art. 25 din Tratatul Constitutiv al Uniunii Europene interzice între statele membre taxele vamale la import și export sau taxele cu efect echivalent, inclusiv cu privire la taxele vamale cu caracter fiscal. Art. 28 din Tratatul Constitutiv al Uniunii Europene interzice între statele membre restricțiile cantitative la import, precum și orice măsuri cu efect echivalent.

Conform art. 90 paragraf 1 din Tratatul Constitutiv al Uniunii Europene nici un stat membru, nu aplică, direct sau indirect, produselor altor state membre, impozite interne de orice natură, mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare.

Problema care trebuie lămurită este aceea de a stabili dacă taxa de poluare este contrară normelor amintite.

Cu privire la natura taxei de poluare CJCE s-a pronunțat la 05.12.2006 asupra acțiunilor preliminare formulate de Hajdu-Bihar Megyei Birosag și Bacs Kiskun Megyei Birosag în cauzele reunite C-290/2005 Nadasdi și C-333/2005 Nemeth, ocazie cu care a statuat că o taxă care nu este percepută pentru faptul că un autoturism traversează frontiera unui stat membru ci pentru prima înregistrare a autoturismului pe teritoriul aceluia stat membru, în vederea punerii în circulație nu constituie o taxă vamală în sensul art. 25 din tratat ci face parte din sistemul general de impozitare a bunurilor și trebuie examinată în lumina art. 90 din Tratatul CE.

În aceste condiții, susținerea reclamantului privind încălcarea art. 25 din tratat este nefondată întrucât taxa de poluare este datorată pentru punerea în circulație a autovehiculului, astfel că nu se poate susține cu temei că este percepută pentru faptul că un autoturism traversează frontiera unui stat membru.

Nici încălcarea art. 28 din Tratat nu poate fi reținută; conform formulei Dassonville impusă în jurisprudența CJCE sunt *măsuri cu efect echivalent* nu numai acele măsuri care tratează discriminativ, în mod deschis sau ascuns marfa străină adusă dintr-un alt stat membru dar și acelea care pornind de la conținutul efectiv al textului sunt egal aplicabile sau au același efect aparent pentru toți, iar la evaluarea acestor măsuri Curtea a stabilit că trebuie avute în vedere efectele potențiale, posibile ale acestora și nu scopul urmărit de acestea. Mai mult, Curtea a conchis că restricționările importului sau exportului sunt permise doar în situația în care în domeniu lipsesc reglementările comunitare, restricțiile sunt necesare pentru asigurarea supravegherii fiscale a corectitudinii în relațiile comerciale, pentru asigurarea protecției consumatorului, pentru protecția valorilor social-culturale naționale dacă reglementările sunt valabile în mod nediscriminatoriu pentru mărfurile din producția internă sau externă.

Atâta timp cât OUG 50/2008 nu cuprinde dispoziții privitoare la diferențierea taxei pe criterii ce ar putea fi apreciate drept măsuri cu efect echivalent nu se poate reține încălcarea art.28 din Tratat reținând că legislația națională se aplică deopotrivă bunurilor din producția internă cât și cea externă.

Obiectivul taxei este de protejare a mediului, atât prin modul de utilizare a resurselor constituite cât și prin modul de impunere. De aceea, elementele ce stau la baza acesteia sunt emisiile de noxe și de dioxid de carbon și se poate conchide că criteriile ce stau la baza taxei au un caracter adecvat obiectivului de protejare a mediului, având în vedere că în calculul quantumului acesteia sunt importante emisiile de noxe toxice precum și cele de dioxid de carbon iar nu alte criterii precum valoarea de facturare. Prin urmare, întrucât taxa este stabilită în funcție de gradul de poluare și de eficiența energetică, ea are un caracter proporțional fiind stabilită într-un quantum mai mare pe măsură ce performanțele de mediu scad.

În aceasta privință, actul normativ analizat respectiv OUG nr.50/2008 a fost adus în conformitate cu principiile jurisprudenței europene prin prevederea unei grile de depreciere ce corespunde unor valori reale de pierdere a valorii de piață și care, în plus, pot fi contestate de contribuabil dacă face dovada că autovehiculul său s-a depreciat într-o măsură mai mare decât cea indicată de grila fixă.

În concret, pe baza unor elemente precum rulajul mediu anual, starea tehnică și nivelul de dotare al autovehiculului, contribuabilul poate contesta suma de plată și obține o valoare mai mare a deprecierei. Aceasta posibilitate a contribuabilului asigură ca în toate cazurile, valoarea taxei percepute asupra unui autovehicul second-hand de import nu va depăși valoarea reziduală a taxei existente într-un autovehicul deja înmatriculat.

În ceea ce privește art. 90 din Tratat, trebuie reținut că CJCE a apreciat cu ocazia soluționării acțiunii preliminare în cauzele reunite C-Z90J2005 Nadasdi și C-33312005 Nemeth că o comparație cu autoturismele second-hand plasate în circulație înainte de intrarea în vigoare a legii privind taxele de înmatriculare (în speță, de poluare) nu este relevantă. În scopul de a asigura neutralitatea impozitării interne prin respectarea regulilor de concurență între autoturismele uzate aflate deja pe piața națională și autoturismele similare importate este necesar să fie comparate efectele taxei pentru vehiculele nou-importate dintr-un alt stat

membru decât statul în cauză (în speță Ungaria) cu efectele valorii reziduale a taxei care afectează vehiculele similar înmatriculate deja în statul respectiv (Ungaria) și cărora, pentru acest scop, le-a fost deja aplicată această taxă.

S-a concluzionat că art. 90 par.1 din Tratatul CE trebuie interpretat ca interzicând o taxă de poluare percepută cu ocazia primei înmatriculări atâta timp cât valoarea taxei, determinată exclusiv prin raportare la caracteristicile tehnice ale autoturismului (tipul motorului, capacitatea cilindrică) și clasificarea din punct de vedere al poluării, este calculată fără a se lua în calcul deprecierea autoturismului, de o asemenea manieră încât, atunci când se aplică autoturismelor second hand importate din statele membre, aceasta excede valoarea taxei incluse în valoarea reziduală a unor autoturisme second hand similare care au fost deja înregistrate în statul membru în care sunt importate.

Așa cum rezultă din cuprinsul OUG 50/2008 (variante în vigoare la momentul solicitării înmatriculării autoturismului), actul normativ român respectă exigențele de compatibilitate cu art. 90 paragraful din Tratatul CE.

Astfel, după cum se poate constata, determinarea taxei de poluare se realizează conform art. 6 pe baza unor criterii obiective - (tipul motorului, capacitatea cilindrică) și clasificarea din punct de vedere al poluării - luându-se în considerare și deprecierea autoturismului, conform coeficienților descriși în anexa 4 (Cota fixă de reducere prevăzută în anexa nr. 4 este stabilită în funcție de vechimea autovehiculului, de rulajul mediu anual, de starea tehnică și nivelul de dotare al autovehiculului. Cu ocazia calculului taxei vor fi acordate reduceri suplimentare față de cota fixă, în funcție de abaterile de la situația standard a elementelor care au stat la baza stabilirii cotei fixe, în condițiile prevăzute în normele metodologice de aplicare a ordonanței de urgență) astfel că exigențele stipulate de CJCE cu ocazia soluționării acțiunii preliminare în cauzele reunite 290/2005 Nadasdi și C-333/2005 Nemeth sunt respectate.

Față de aceste împrejurări instanța reține că taxa de poluare reglementată de OUG 50/2008 (variante în vigoare la momentul solicitării de înmatriculare formulată de reclamant) nu poate fi caracterizată ca fiind contrară art. 90 paragraful 1 din Tratatul CE și se poate așadar concluziona că O.U.G. nr. 50/2008 respectă exigențele de compatibilitate cu art. 90 paragraf. 1 din Tratatul Comunității Europene.

Mai mult, așa cum rezultă din art. 8:

„(1) Atunci când un autovehicul pentru care s-a plătit taxa în România este ulterior scos din parcul auto național se restituie valoarea reziduală a taxei în conformitate cu prev. alin. (2).

(2) Valoarea reziduală a taxei reprezintă taxa care ar fi plătită pentru respectivul autovehicul dacă acesta ar fi înmatriculat la momentul scoaterii din parcul auto național.”

Așadar, atâta timp cât taxa de poluare percepută pentru prima înmatriculare se restituie atunci când autoturismul respectiv este scos din parcul auto național, nu se poate pretinde o discriminare față de autoturismele pentru care această taxă nu s-a perceput deoarece existau în parcul auto național la data adoptării actului normativ, atâta timp cât pentru acestea taxa nu a fost plătită și evident nici nu se poate pune problema restituirii ei.

Așa fiind, față de toate considerentele de fapt și de drept mai sus expuse, cum hotărârea instanței de fond este legală și temeinică, iar motivele de recurs invocate nu au fost găsite întemeiate, prezentul recurs urmează a fi respins ca nefondat având în vedere și dispozițiile art. 312 alin. 1 teza a II-a C.pr.civ., în referire la art. 20 din Legea nr. 554/2004 modificată și completată, cu consecința menținerii în întregime a sentinței atacate.

Întâmpinare formulată în temeiul art. 14 din Legea nr. 33/1994, înregistrată la primarul unității administrativ teritoriale. Cerere adresată instanței de contencios administrativ, tinzând la rezolvarea directă și nemijlocită a întâmpinării, în contradictoriu cu Guvernul. Inadmisibilitate

Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, sentința nr. 287 din 11 iulie 2009

Prin sentința civilă nr.116 din 25 februarie 2009, a Tribunalului Cluj, s-a admis excepția necompetenței materiale a Tribunalului Cluj – Secția civilă și s-a declinat competența de soluționare a cererii formulate de către reclamantii C.M., M.D., M.V. s.a. împotriva pârâților GUVERNUL ROMANIEI, PRIMARUL COMUNEI APAHIDA, STATUL ROMAN PRIN MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCTORILOR SI TURISMULUI, COMPANIA NATIONALA DE AUTOSTRAZI SI DRUMURI NATIONALE DIN ROMANIA SA - COMISIA PENTRU APLICAREA LEGII NR.198/2004- JUD.CLUJ - CONSILIUL LOCAL APAHIDA, în favoarea Curții de Apel Cluj.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut că, prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj – Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale la data de 22.09.2008 reclamantii au solicitat în contradictoriu cu pârâții Guvernul României, Primarul Comunei Apahida, Statul Roman prin Ministerul Transporturilor, Constructorilor și Turismului, Compania Nationala de Autostrazi și Drumuri Nationale din Romania SA - Comisia Pentru Aplicarea Legii Nr.198/2004- Jud.Cluj- Consiliul Local Apahida, să se dispună anularea Hotărârii nr. 152 din 22.04.2008 și a procesului-verbal nr. 152 din 22.04.2008 emise de pârâtul Statul Roman prin Ministerul Transporturilor, Constructorilor și Turismului, Compania Nationala de Autostrazi și Drumuri Nationale din Romania SA - Comisia Pentru Aplicarea Legii Nr.198/2004- Jud.Cluj- Consiliul Local Apahida, cu cheltuieli de judecată.

În motivare s-a arătat că reclamantii s-au adresat instanței în lipsa răspunsului la întâmpinarea formulată în temeiul Legii nr. 33/1994, întâmpinare care îndeplinește condițiile plângerii prelabile și la care pârâtul Guvernul României era obligat să răspundă printr-o decizie, potrivit art. 15 alin. 1 din Legea nr. 33/1994 în termen de 30 zile de la data înregistrării întâmpinării.

În lipsa răspunsului la întâmpinare, reclamantii au înțeles să formuleze prezenta acțiune în temeiul art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

S-a mai învederat, în esență, că cele două acte atacate încalcă în mod flagrant regulile procesuale și cele privind aspectele de fond pentru imobilul supus exproprierii.

În drept, au fost invocate dispozițiile Legii nr. 33/1994, ale Legii nr. 198/2004, Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 198/2004 și HG nr. 1582/2005.

În probațiune s-au depus la dosar înscrisuri.

În apărare, pârâtul Guvernul României a formulat întâmpinare prin care s-a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Guvernului României.

S-a formulat întâmpinare și de către pârâtul Statul Roman prin Ministerul Transporturilor, Constructorilor și Turismului, Compania Nationala de Autostrazi și Drumuri Nationale din Romania SA - Comisia Pentru Aplicarea Legii Nr.198/2004- Jud.Cluj- Consiliul Local Apahida prin care s-a solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă iar în subsidiar ca neîntemeiată, invocându-se și excepția necompetenței materiale a Tribunalului Cluj raportat la prevederile art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

Prin această întâmpinare s-a arătat că reclamanții mai au pe rolul Tribunalului Cluj – Secția civilă, un dosar prin care solicită anularea parțială a aceleiași hotărâri cu cea care face obiectul prezentei cauze, numai în ceea ce privește valoarea despăgubirii acordate.

Prin încheierea nr. 2210 din 21.11.2008, Tribunalului Cluj – Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus scoaterea dosarului de pe rolul acestei secții și transpunerea spre soluționare, Secției civile a Tribunalului Cluj.

În motivare s-a arătat că în cauză sunt incidente prevederile Legii nr.198/2004.

Pe rolul Secției civile a Tribunalului Cluj dosarul a fost înregistrat la data de 05.12.2008.

În fața acestei instanțe, reclamanții au depus la data de 14.01.2009, o precizare a temeiului de drept al acțiunii, subliniindu-se că aceasta este întemeiată pe Legea nr. 33/1994 și Legea nr. 554/2004, invocându-se excepția necompetenței materiale a Secției civile a Tribunalului Cluj, reclamanții apreciind că Secția de contencios administrativ a Tribunalului Cluj este competentă în soluționarea acțiunii formulate.

În motivarea excepției s-a arătat că hotărârea de expropriere este atacată sub aspectul nelegalității procedurii de expropriere, nefiind vorba despre cuantumul despăgubirilor acordate.

Prin transpunerea litigiului la Secția civilă a fost încălcat principiul disponibilității, reclamanții arătând faptul că în cauză este incidentă Legea nr. 33/1994 și Legea nr. 554/2004 iar nu Legea nr. 198/2004.

Criticile formulate de către reclamanți în cadrul acțiunii se referă în mod exclusiv la procedurile prealabile emiterii actului atacat, în acest sens formulându-se anterior introducerii acțiunii întâmpinarea întemeiată pe prevederile art. 14 și următoarele din Legea nr. 33/1994 și pe dispozițiile Legii nr. 554/2004. În acest context, al neprimirii unui răspuns la întâmpinarea formulată, competența de soluționare a cauzei revine Tribunalului Cluj, Secția mixtă, deoarece este vorba de absența nejustificată a răspunsului la întâmpinare și nu de calea de atac specială împotriva actului.

S-a învederat că pe rolul Tribunalului Cluj, Secția civilă, există dosarul nr. 2253/117/2008, acțiunea din acest dosar fiind întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 198/2004.

La termenul de judecată din data de 11.02.2009, instanța a rămas în pronunțare asupra excepției necompetenței materiale a Tribunalului Cluj – Secția civilă.

Din cuprinsul cererii de chemare în judecată rezultă că prin aceasta reclamanții au solicitat anularea Hotărârii nr. 152/22.04.2008 și a procesului-verbal cu același număr, acte emise de către Statul Roman prin Ministerul Transporturilor, Constructorilor și Turismului, Compania Nationala de Autostrazi și Drumuri Nationale din Romania SA - Comisia Pentru Aplicarea Legii Nr.198/2004- Jud.Cluj- Consiliul Local Apahida, cu motivarea că aceste acte ar fi nelegale raportat la prevederile Legii nr. 33/1994. În cursul judecării cauzei, reclamanții au

arătat în mod expres că obiectul acțiunii nu îl constituie despăgubirile menționate în hotărârea atacată, sub aspectul cuantumului acestora, în ceea ce privește acest aspect existând pe rolul Tribunalului Cluj - Secția civilă un alt dosar cu nr. 2253/117/2008, acest aspect fiind verificat de către instanța și confirmat de către reprezentantul pârâtului Statul Român prin Ministerul Transporturilor, Constructorilor și Turismului, Compania Nationala de Autostrazi și Drumuri Nationale din Romania SA - Comisia Pentru Aplicarea Legii Nr.198/2004- Jud.Cluj- Consiliul Local Apahida.

S-a mai învederat de către reclamanti că acțiunea a fost promovată în lipsa răspunsului la întâmpinarea formulată de către reclamanti în temeiul art. 14 și următoarele din Legea nr. 33/1994, aflându-ne în situația lipsei nejustificate a răspunsului la întâmpinare în termenul prevăzut de lege.

Conform dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 33/1994, cu privire la propunerile de expropriere, proprietarii și titularii altor drepturi reale asupra imobilelor, pot face întâmpinare în termen de 45 zile de la primirea notificării. Întâmpinarea se înaintează de Primar în termen de 30 zile de la înregistrare Secretariatului General al Guvernului pentru lucrările de interes național.

La art. 15 alin. 1 se prevede că întâmpinările trebuie soluționate în termen de 30 de zile printr-o hotărâre motivată care se comunică părților, conform art. 18 din lege.

La art. 19 din lege se prevede că, în cazul în care propunerile expropriatorului sunt respinse, acesta are posibilitatea să revină cu noi propuneri, noi propuneri care urmează procedura stabilită în capitolul intitulat „Măsuri premergătoare exproprierii”, procedura enunțată mai sus, în cazul în care și noile propuneri sunt respinse, conform art. 20 din lege, hotărârea Comisiei poate fi atacată la Curtea de Apel în raza căreia se află situat imobilul, potrivit prevederilor legii contenciosului administrativ.

În acest capitol III, al Legii nr. 33/1994, intitulat „Măsuri premergătoare exproprierii”, nu se stipulează în mod expres care este calea de atac care poate fi utilizată de către persoanele interesate în cazul în care nu se răspunde la întâmpinarea formulată în temeiul art. 14 din lege, însă, în situații similare s-a apreciat de către doctrina și practica judiciară că în acest caz competența de soluționare a cererii formulate împotriva refuzului nejustificat de a răspunde la cerere revine aceleiași instanțe care este competentă să cenzureze actul în măsura în care acesta ar fi fost emis.

Raportat la cele menționate mai sus și ținând cont de mențiunile din cererea de chemare în judecată, se apreciază că prezenta cauză se circumscrie sub aspectul competenței, prevederilor art. 20 din Legea nr. 33/1994, respectiv competența de soluționare a cauzei revine Curții de Apel Cluj, curte de apel în circumscripția căreia se află situat terenul care face obiectul cauzei.

În speță nu sunt incidente dispozițiile art. 21 din Legea nr. 33/1994, care stipulează că soluționarea cererilor de expropriere este de competența tribunalului județean în raza căruia este situat imobilul propus pentru expropriere, la alin. 2 al acestui articol stipulându-se că tribunalul va fi sesizat de expropriator pentru a se pronunța cu privire la expropriere în cazul în care nu s-a făcut întâmpinare împotriva propunerii de expropriere, sau dacă această cale de atac a fost respinsă în condițiile art. 18-20 din lege.

Chiar și în situația în care s-ar aprecia că în cauză nu sunt incidente prevederile art. 20 din Legea nr. 33/1994, având în vedere că prin cererea formulată se solicită anularea unei

hotărâri emise de către o autoritate publică centrală, respectiv Compania Nationala de Autostrazi și Drumuri Nationale din Romania SA, în calitate de reprezentantă a Statului Român, aceasta având calitate de expropriator conform art. 2 din Legea nr. 198/2004, în baza art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, competența de soluționare a cererii revine tot curții de apel, în speță Curtea de Apel Cluj.

Faptul că în cauză nu sunt aplicabile prevederile art. 8 și următoarele din Legea nr. 198/2004 rezultă din cele precizate de către reclamantii, așa cum s-a arătat mai sus, în ceea ce privește cuantumul despăgubirilor primite cu ocazia exproprierii existând un alt dosar înregistrat pe rolul Tribunalului Cluj – Secția civilă, respectiv dosarul nr. 2253/117/2008.

Având în vedere considerentele de mai sus, Tribunalul, în temeiul art. 158 C.pr.civ., a admis excepția necompetenței materiale a Tribunalului Cluj – Secția civilă, declinând competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel Cluj.

Prin notele de ședință depuse în fața Curții s-a invocat excepția necompetenței materiale a Curții de Apel Cluj iar pentru elucidarea acestei excepții și a cadrului procesual, a obiectului acțiunii și a temeiului juridic, Curtea a pus în vedere reprezentantei reclamantilor să formuleze precizări în acest sens, precizări depuse la data de 1 iunie 2009 (.

Față de aceste precizări pârâta CNADNR prin DRDP Cluj a formulat la rândul ei o poziție procesuală în sensul respingerii excepției de necompetență materială a Curții și a respingerii pe fond a acțiunii.

Excepția necompetenței materiale a Curții în raport de precizările scrise și cele orale formulate la acest termen a fost rezolvată de instanță considerentele pe baza căreia excepția a fost respinsă regăsindu-se în practica prezentă hotărâri.

Asupra excepției de inadmisibilitate a acțiunii Curtea reține următoarele:

1. Așa cum a arătat reprezentanta reclamantilor la termenul de astăzi prin demersul judiciar de față se cere Curții ca jurisdicție de contencios administrativ de primă instanță să pronunțe o hotărâre judecătorească prin care să rezolve direct și nemijlocit pe calea contenciosului administrativ, în contradictoriu cu pârâatul Guvernul României, întâmpinarea înaintată și înregistrată sub nr. 11183 din 30 mai 2008 la pârâatul Primarul Comunei Apahida.

Contenciosul administrativ în lumina definiției date de Legea nr. 554/2004 la art. 2 alin.1 lit. f) presupune înfăptuirea justiției de către jurisdicțiile de contencios administrativ în litigiile în care o parte este o autoritate publică iar conflictul s-a născut, între altele, din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau interes legitim.

Rezolvarea pe fond a întâmpinării înaintate la Primarul comunei Apahida nu este de resortul și competența jurisdicției de contencios administrativ.

Potrivit dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică întâmpinarea reprezintă o cale administrativă de atac împotriva propunerilor de expropriere care se depune la primarul localității pe teritoriul căreia se află imobilul supus exproprierii care la rândul său are obligația să o înainteze la Secretariatul General al Guvernului în cazul lucrărilor de interes național.

Această întâmpinare este supusă soluționării de către o comisie constituită printr-o hotărâre a Guvernului iar soluția data întâmpinării poate fi cenzurată pe calea contenciosului administrativ conform procedurii prevăzute la art. 20 din Legea nr. 33/1994.

Așadar, soluționarea pe fond a întâmpinării nu cade direct în sarcina instanțelor de contencios administrativ chiar și pentru ipoteza în care fie primarul localității refuză înaintarea

dosarului, fie în ipoteza în care Guvernul refuză adoptarea hotărârii de numire a comisiei, fie comisia odată numită refuză soluționarea întâmpinării.

Toate aceste ipoteze sunt acoperite de legislația organică a contenciosului administrativ, relevante fiind dispozițiile art. 1 alin. 1, art. 2 alin. 2, art. 8 alin. 1 parte finală și art. 18 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

Curtea mai reține că Legea contenciosului administrativ român nu reglementează la nivel de principiu contenciosul de plină jurisdicție, mai precis nu reglementează posibilitatea ca jurisdicția judiciară de contencios administrativ să se substituie autorității administrative iar conflictul să fie tranșat prin adoptarea unei hotărâri judecătorești prin care să fie rezolvat de o manieră directă și completă raportul juridic de conflict.

Așa cum este imaginat contenciosul administrativ român obiectul acțiunii judiciare nu include și această posibilitate și nici soluția ce se poate da conflictului nu are în vedere o atare ipoteză relevante în acest fiind dispozițiile art. 8 alin. 1 și ale art. 18 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

Pe cale de consecință, în absența îndeplinirii obligației primarului de a transmite întâmpinarea la Secretariatul General al Guvernului, operațiune care se încadrează în contenciosul administrativ prevăzut la art. 8 alin. 1 parte finală (refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim) sau în absența rezolvării pe fond a întâmpinării de către autoritatea administrației publice competente care se încadrează în contenciosul administrativ prevăzut la art. 8 alin. 1 fraza I, teza a II-a din Legea nr. 554/2004 (partea vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim care nu a primit răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 554/2004 în corelare cu dispozițiile art. 2 alin. 2 din aceeași lege) nu se poate cere și obține o soluție jurisprudențială prin care să se sancționeze una dintre aceste conduite ilicite prin soluționarea pe cale directă a plângerii sau a întâmpinării.

Astfel fiind, solicitarea de a implica instanța de contencios administrativ în rezolvarea unui astfel de raport de conflict poate viza obținerea unei hotărâri judecătorești de constatare a refuzului nejustificat de îndeplinire a operațiunii administrative ori de răspuns la cerere iar nu de a rezolva conflictul de o manieră care ar presupune substituirea autorității publice aceasta din urmă nefiind o soluție legală. De altfel, procedura de înfăptuire a justiției nu înseamnă imixtiunea jurisdicției în activitatea altor puteri statale ci sancționarea actelor și conduitelor ilicite și corectarea acestora în spiritul și litera legii.

Ca atare, raportat ala considerentele de fapt și de drept evocate în precedent, Curtea urmează ca în temeiul art. 1 alin. 1, rap. la art. 2 alin. 2 corelat cu art. 8 alin. 1 și ale art. 18 alin. 1 să respingă cererea de chemare în judecată așa cum a fost formulată ca inadmisibilă.

Cesiune de părți sociale efectuată după deschiderea procedurii insolvenței. Lipsa acordului judecătorului-sindic. Nulitate absolută

Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 1871 din 2 iunie 2009

Prin sentinta comerciala numarul 1344/2008 pronuntata la data de 16.12.2008 de catre Tribunalul Bistrita-Nasaud a fost admisa cererea de chemare in judecata introdusa de catre reclamantul V.C.I. in calitate de lichidator judiciar al S.C. A.L.SRL impotriva paratilor H.S.A. si

U.F. si in consecinta a constatat nulitatea contractului de cesiune de parti sociale incheiat intre paratul H.S.A. in calitate de cedent si U.F. in calitate de cesionar, autentificat sub numarul 1846/24 iulie 2007.

Pentru a pronunta aceasta sentinta, judecatorul sindic a retinut ca prin sentinta comerciala nr. 363/22.06.2007 pronuntata de catre judecatorul sindic al Tribunalului Bistrita-Nasaud s-a dispus deschiderea procedurii insolventei impotriva debitorului SC A.L. Bistrita, fiind desemnat administrator judiciar V.C.I.. In urma investigatiilor efectuate de catre administratorul judiciar rezulta ca la data de 24.07.2007, prin in scrisul intitulat act aditional asociatul H.S.A. a instrainat toate partile sociale in calitate de cedent numitului U.F., cetatean italian. Actul de cesiune a fost mentionat in registrul comertului conform incheierii judecatorului delegat nr. 2986/8.08.2007. Asadar se retine ca, dupa deschiderea procedurii de insolventa au fost incalcate dispozitiile art. 42 alin. 1 din Legea 85/2006 care prevede in mod expres si imperativ ca este interzisa sub sanctiunea nulitatii absolute instrainarea partilor de interes sau partilor sociale detinute de catre debitorul care face obiectul acestei proceduri.

Impotriva acestei sentinte a fost declarat recurs de catre recurentul H.S.A. care a solicitat admiterea recursului, casarea sentintei comerciale nr. 1344/2008 si in urma rejudecarii respingerea ca neintemeiata a cererii de chemare in judecata.

In fapt, recurenta a aratat ca lichidatorul judiciar care a formulat cererea de chemare in judecata nu avea calitate procesuala activa si nici interes in promovarea cererii de chemare in judecata. Astfel, actul de cesiune a carui anulare se cere nu a fost incheiat de catre debitoare, in calitate de persoana juridica, ci de catre administratorul statutar in calitate de persoana fizica, situatie in care nu suntem in ipoteza actiunilor reglementate de dispozitiile art. 80 din legea 85/2006 care pot fi introduse de catre administratorul judiciar.

Mai mult, fraudarea creditorilor nu poate fi prezumata, ci trebuie dovedita. Patrimoniul debitoarei nu a fost afectat, nu a crescut pasivul acesteia si pe cale de consecinta nu s-au fraudat drepturile de creanta ale creditorilor in scrisi in procedura.

Cu privire la textul invocat, acesta nu este incident deoarece judecatorul sindic prin sentinta de deschidere a procedurii nu a indisponibilizat in mod expres actiunile sau partile sociale ale debitoarei. Nu exista o legatura de cauzalitate intre cesiunea partilor sociale si plata unei parti a pasivului, iar prin cesiunea partilor sociale nu au fost afectate drepturile creditorilor in scrisi la masa credala.

Intimatul lichidator judiciar, legal citat nu a depus intampinare si nu s-a prezentat la termenele acordate in vederea solutionarii recursului.

Analizand actele si lucrarile dosarului prin prisma dispozitiilor art. 304 indice 1 C.p.c., instanta de recurs retine urmatoarele:

Cu privire la exceptiile invocate in fata primei instante, instanta de recurs apreciaza faptul ca aceste exceptii au fost in mod corect solutionate de catre judecatorul sindic. Astfel, lichidatorul judiciar are calitate procesuala activa prin prisma dispozitiilor art. 25 alin. 1 lit. k din legea 85/2006 care prevede ca „sesizarea judecatorului-sindic cu orice problema care ar cere o solutionare de catre acesta„. In consecinta, lichidatorul judiciar are calitatea procesuala activa de a sesiza judecatorul sindic cu orice aspect pe care judecatorul sindic are competenta de a-l solutiona in cadrul procedurii de insolventa.

Lichidatorul judiciar justifica si un interes legitim, nascut si actual pentru introducerea cererii de chemare in judecata, deoarece art. 42 alin. 1 din Legea 85/2006 instituie

sanctiunea nulitatii absolute intr-o maniera imperativa, in vederea protejarii unui interes public. Lichidatorul judiciar are obligatia ca, pentru bunul mers al procedurii de insolventa sa sesizeze in baza art. 25 lit k din Legea 85/2006 judecatorul sindic in vederea cenzurarii oricarui act nelegal incheiat de catre administratorul statutar dupa deschiderea procedurii de insolventa.

In concret, instanta de recurs apreciaza ca se poate vorbi de cenzurarea unui act fraudulos, deoarece nu exista nici un argument logic sau economic previzibil care sa justifice cumpararea partilor sociale ale unei societati comerciale aflate in insolventa, in schimbul unei sume semnificative de 238.420 Ron. Actul de vanzare-cumparare apare ca fiind lipsit de cauza din partea cedentului, in conditiile in care continuarea activitatii economice in vederea desfasurarii careia a fost constituita societatea comerciala nu mai este posibila. Singurul interes real previzibil este legat de imposibilitatea formularii unei eventuale actiuni intemeiate pe dispozitiile art. 138 din Legea 85/2006 impotriva cesionarului.

Contrar afirmatiilor recurentului, nu ne aflam in prezenta unei actiuni intemeiate pe dispozitiile art. 80 din Legea 85/2006, a unei cereri de anulare a actelor frauduloase incheiate de catre debitor in frauda creditorilor ci suntem in prezenta unei cereri de constatare a nulitatii absolute a cesiunii de parti sociale ulterioara deschiderii procedurii de insolventa, cerere de chemare in judecata intemeiata pe dispozitiile art. 42 alin. 1 din legea 85/2006 care prevad ca „dupa ce s-a dispus deschiderea procedurii potrivit art. 33, este interzis administratorilor debitorilor, persoane juridice, sub sanctiunea nulitatii, sa instraineze, fara acordul judecatorului-sindic, actiunile ori partile lor sociale sau de interes detinute de debitorul care face obiectul acestei proceduri,„. Sanctiunea nulitatii intervine de drept, fara necesitatea dovedirii unei fraude a creditorilor.

Recurentul nu a facut dovada obtinerii unui acord al judecatorului sindic in vederea instrainarii partilor sociale. Mai mult, sanctiunea nulitatii intervine independent de indisponibilizarea prin sentinta de deschidere a procedurii de insolventa a partilor sociale ale debitoarei, deoarece textul enuntat nu face nici o distinctie sub acest aspect, iar potrivit unui principiu unanim admis in doctrina si practica judiciara, acolo unde legiuitorul nu distinge, nici interpretul nu trebuie sa distinga.

Astfel, art. 42 alin. 1 C.p.c. sanctioneaza cu nulitatea absoluta orice instrainare a partilor sociale dupa deschiderea procedurii de insolventa in conditiile art. 33 din Legea 85/2006, indiferent daca judecatorul sindic a dispus sau nu indisponibilizarea partilor sociale sau de interes in registrele speciale de evidenta ori in conturile inregistrate electronic. Dupa ce s-a produs aceasta indisponibilizare enuntata de catre dispozitiile art. 42 alin. 2 din Legea 85/2006, inregistrarea unei cesiuni de parti sociale nu mai este posibila si nu mai poate fi facuta opozabila tertilor, inclusiv lichidatorului judiciar si creditorilor; chiar daca ea a fost incheiata, nu produce efecte fata de terti si nu poate fi inregistrata in Registrul Comertului. In consecinta, intr-o maniera logica de interpretare, o cerere de constatare a nulitatii absolute a cesiunii de parti sociale in conditiile art. 42 alin. 1 din legea 85/2006 poate fi dedusa judecatii doar daca indisponibilizarea partilor sociale in registrele de evidenta nu a fost dispusa sau nu a fost realizata in fapt.

Pentru toate aceste considerente, in baza art. 312 alin. 1 C.p.c. recursul declarat va fi respins si sentinta comerciala recurata va fi mentinuta ca fiind pe deplin legala si temeinica.

Procedura insolvenței. Termen de declarare a creanțelor. Notificare publicată în Buletinul procedurilor de insolvență. Condiții. Consecințe

Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 1820 din 26 mai 2009

Prin sentința comercială 607/2009, pronunțată la data de 18.02.2009, judecătorul sindic a respins ca neintemeiată cererea creditoarei SC M.R.B. SA de repunere în termenul de declarare a creanțelor, a dispus decaderea creditoarei SC M.R.B. SA din drepturile prevăzute de art. 76 din Legea 85/2006 în ceea ce privește creanța sa în cuantum de 131.095, 78 Ron, a dispus înscrierea creanței acestei creditoare în condițiile prevăzute de art. 76 din Legea 85/2006 în tabelul de creanțe al debitoarei SC M.T. SRL.

Pentru a pronunța această soluție cu privire la creanța acestei creditoare recurente, judecătorul sindic a reținut ca potrivit art. 103 C.p.c., neîndeplinirea unui act de procedură în termenul legal atrage decaderea părții din dreptul de a efectua actul respectiv de procedură. Cererea de admitere a creanței a fost depusă de către recurenta creditoare S.C. M.R.B. S.A. la data de 26.01.2009, în condițiile în care termenul limită pentru depunerea creanțelor a fost data de 20.08.2008. Data publicării în BPI a notificării privind deschiderea procedurii a fost 12.08.2008, notificarea fiind publicată în BPI nr. 3208. Notificarea tuturor creditorilor a fost realizată prin BPI în condițiile în care administratorul statutar al debitoarei nu a predat lista creditorilor, iar aceștia nu au putut fi identificați în actele contabile.

Creditoarea nu a indicat nici o împrejurare mai presus de voința sa care să o împiedice să depună cererea de admitere a creanței până la data de 20.08.2008 și nu a indicat nici data la care această împrejurare a dispărut, pentru a putea fi verificată incidența termenului de 15 zile de la încetarea împrejurării mai presus de voința părții.

Impotriva acestei sentințe a fost declarat recurs de către recurenta M.R.B. SA care a solicitat modificarea sentinței recurate și admiterea cererii de repunere în termenul legal de declarare a creanței și înscrierea recurente în tabelul de creanțe cu întreaga sumă solicitată, creanța garantată cu garanții reale mobiliare aparținând debitorului.

În fapt, recurenta a arătat că prima instanță nu a analizat declarația de creanță și prin prisma titlurilor depuse de către recurenta creditoare. Astfel, conform art. 5 din contractul de credit bancar, banca are dreptul (nu și obligația) de a declara scadența anticipată a creditului, în cazul deschiderii procedurii insolvenței față de debitoare. În condițiile în care banca nu a fost notificată cu privire la deschiderea procedurii generale a insolvenței, creanța nu a fost declarată scadență anticipată, astfel încât să se încadreze în categoria creanțelor anterioare deschiderii procedurii.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 7, 20, 28, 61, 65, 66, 67, 121 din Legea 85/2006, art. 86, 95 și 304 C.p.c.

Analizând actele și lucrările dosarului prin prisma dispozițiilor art. 304 indice 1 C.p.c., instanța de recurs reține următoarele:

În mod legal și temeinic judecătorul sindic a reținut că termenul de declarare a creanțelor stabilit prin sentința de deschidere a procedurii de insolvență nu a fost respectat de către creditoarea recurentă. De asemenea, judecătorul sindic a reținut în mod întemeiat faptul că nu a fost administrată nici o probă care să justifice repunerea în termenul legal de declarare a creanțelor.

Astfel, potrivit art. 103 alin. 1 C.pr.civ., neexercitarea oricărei căi de atac și neîndeplinirea oricărui alt act de procedură în termenul legal atrage decăderea, afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedește că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voința ei.

Potrivit art. 7 alin. 1 din Legea 85/2006, citarea partilor precum și comunicarea oricărui alt act de procedură se efectuează prin Buletinul Procedurilor de Insolvență, iar potrivit alin. 3 al aceluiași articol „Prin excepție de la prevederile alin. (1) se vor realiza, conform Codului de procedură civilă, comunicarea actelor de procedură anterioare deschiderii procedurii și notificarea deschiderii procedurii. Pentru creditorii care nu au putut fi identificați în lista prevăzută la art. 28 alin. (1) lit. c), procedura notificării prevăzute la art. 61 va fi considerată îndeplinită dacă a fost efectuată prin Buletinul procedurilor de insolvență,„.

În condițiile în care reprezentantul legal al debitoarei nu a predat actele contabile și nici lista creditorilor, administratorul judiciar a procedat la notificarea creditorilor prin Buletinul Procedurilor de Insolvență în vederea depunerii declarațiilor de creanță, în conformitate cu textul legal anterior enunțat. Prin aceeași modalitate procedurală a fost comunicat și termenul de declarare a creanțelor, respectiv de întocmire și definitivare a tabelului de creanțe al debitoarei.

Din textele legale mai sus citate, rezulta fără echivoc că atât citarea, cât și comunicarea actelor de procedură în procedura insolvenței, se realizează prin Buletinul procedurilor de insolvență, iar în ceea ce privește procedura notificării deschiderii procedurii, aceasta se realizează și potrivit Codului de procedură civilă, astfel cum prevede art. 61 din Legea nr. 85/2006, cu o singură excepție, aceea în care creditorii nu au putut fi identificați în actele contabile predate de către administratorii statutari ai debitoarei, ipoteză în care, potrivit alin. 3 al art. 7 din legea 85/2006 procedura notificării va fi considerată îndeplinită dacă a fost publicată în Buletinul procedurilor de insolvență. În acest sens, a arătat judecătorul sindic, lichidatorul judiciar desemnat în procedura insolvenței debitoarei, a publicat notificarea în Buletinul procedurilor de insolvență dovada privind îndeplinirea procedurii de publicare, astfel încât, s-a constatat că dispozițiile legale mai sus citate au fost respectate.

În condițiile în care, în cazul concret dedus judecării, reprezentantul legal al debitoarei nu a predat actele contabile și nici lista creditorilor, administratorul judiciar a procedat la notificarea creditorilor prin Buletinul Procedurilor de Insolvență în vederea depunerii declarațiilor de creanță, în conformitate cu textul legal anterior enunțat. Prin aceeași modalitate procedurală a fost comunicat și termenul de declarare a creanțelor, respectiv de întocmire și definitivare a tabelului de creanțe al debitoarei.

Administratorul judiciar a publicat notificarea în Buletinul Procedurilor de Insolvență conform dispozițiilor legale anterior enunțate, dovada acestei publicări aflându-se printre înscrisurile comunicate de către judecătorul sindic.

În această situație, repunerea în termenul de declarare a creanțelor pentru înlăturarea sancțiunii decaderii poate fi dispusă doar în condițiile art. 103 C.p.c., prin dovedirea incidentei unei situații care mai presus de voința creditoarei recurente a împiedicat-o să respecte termenul comunicat prin notificare. Nici o probă nu a fost însă administrată în acest sens, mai mult, recurenta nici nu a invocat vreodată astfel de situație, solicitând repunerea în termen doar pe argumente legate de nerespectarea dispozițiilor procedurale incidente. În concret, recurenta invocă faptul că lipsa notificării este un motiv temeinic pentru a solicita repunerea în termen,

insa asa cum s-a aratat anterior, administratorul judiciar a respectat procedura de notificare a creditorilor.

Faptul că termenul de depunere a cererii de admitere a creanței este un termen de decădere, rezultă cu evidență din dispozițiile art. 76 din Legea 85/2006, potrivit căreia creditorul care depune cererea de admitere a creanței peste termenul legal este decăzut din dreptul de a-și mai realiza creanța în cadrul procedurii insolvenței. Rezultă astfel că sancțiunea aplicabilă în ipoteza expusă este decăderea, împrejurare față de care dispozițiile art. 103 C.pr.civ. sunt pe deplin aplicabile.

Într-o altfel de interpretare, respectiv cu excluderea incidenței celor două texte de lege (art. 76 din Legea nr. 85/2006 și art. 103 C.pr.civ.), orice creditor ar fi îndreptățit la depunerea unei cereri de admitere a creanței, pe tot parcursul procedurii și acesta, împotriva tuturor regulilor și termenelor reglementate de legea privind procedura insolvenței tocmai pentru asigurarea unui cadru riguros în vederea accelerării desfășurării procedurii.

În acest context, în ceea ce privește cererea de repunere în termenul de formulare a declarației de creanță, deși de principiu astfel de cereri sunt admisibile, în lipsa oricăror probe care să facă dovada că partea a fost împiedicată să-și exercite dreptul său printr-o împrejurare mai presus de voința sa, ipoteză în care actul de procedură se va îndeplini în termen de 15 zile de la încetarea împiedicării, judecătorul sindic a apreciat cererea de repunere în termen ca fiind neîntemeiată, iar față de aceste considerente, contestația a fost, de asemenea, respinsă.

În cazul concret dedus judecării, cererea de admitere a creanței formulată de către creditoarea S.C. M.R.B. S.A. a fost depusă la data de 26.01.2009, în condițiile în care termenul limită de depunere a creanțelor a fost 20.08.2008. În condițiile în care actele contabile nu au fost predate și creditorii nu au fost identificați de către administratorul judiciar, rezultă faptul că și față de creditoarea recurentă operează prezumția instituită de art. 7 alin. 3 din Legea 85/2006, text legal anterior enunțat conform căruia pentru creditorii care nu au putut fi identificați în lista prevăzută la art. 28 alin. 1 lit. c (ipoteza este regasită și în situația nepredării actelor contabile), procedura notificării prevăzută la art. 61 din Legea 85/2006 va fi considerată îndeplinită dacă a fost efectuată prin B.P.I.

Prin recursul declarat recurenta a invocat faptul că, în conformitate cu art. 5 din condițiile generale de creditare care fac parte din contractul de credit încheiat cu creditoarea, banca are dreptul însă nu și obligația de a declara scadența anticipată a creditului. Recurenta afirmă faptul că în condițiile în care nu a fost notificată cu privire la deschiderea procedurii generale a insolvenței, creanța bancii nu a fost declarată scadența anticipată, astfel încât nu poate fi considerată creanța anterioară deschiderii procedurii.

Opinia recurentei nu poate fi acceptată, în primul rând pentru faptul că pornește de la o prezumție eronată. Astfel, contrar afirmațiilor acesteia, creditoarea recurentă a fost notificată în condiții procedurale prin B.P.I., similar celorlalți creditori, acest demers al administratorului judiciar fiind deopotrivă necesar și suficient pentru respectarea normelor procedurale anterior citate. Legea insolvenței nu prevede în sarcina administratorului judiciar realizarea unor alte demersuri în vederea identificării creditorilor. Mai mult, nu poate fi acceptată ideea de a favoriza anumți creditori și de a efectua demersuri suplimentare doar în cazul unora, cum ar fi unitățile bancare, iar ceilalți creditori să fieificați doar prin B.P.I.

În condițiile în care creditoarea recurentă a ales să declare scadența anticipată a creditului și să își înscrie întreaga sumă în tabelul creditorilor, avea obligația în opinia instanței

de recurs sa respecte termenul limita de declarare a creantelor, inclusiv in ceea ce priveste declararea intregului credit ca fiind scadent. In caz contrar, ar insemna ca recurenta poate sa declare scadenta anticipata a creditului oricand ulterior deschiderii procedurii, cu completarea corespunzatoare a tabelului de creante, invocand o clauza de adeziune impusa in contractul de credit incheiat cu debitoarea, in conformitate cu propriile interese. Acest fapt nu poate fi acceptat, deoarece ar echivala cu nesocotirea termenelor imperative stabilite prin sentinta de deschidere a procedurii de insolventa.

Pentru toate aceste considerente, in baza art. 312 alin. 1 C.p.c., recursul declarat va fi respins ca neintemeiat si sentinta recurata va fi mentinuta ca fiind pe deplin legala si temeinica.

